

Küçük Karakulak



Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Karakulak

Aysel Banu YAVUZAL



Geniş, altın rengi çölde, kumların sıcak bal gibi parıldadığı yerde küçük bir karakulak yaşırdı. Kum rengi tüyleri, siyah püsküllü uzun kulakları ve parlak kehribar gözleri vardı. Her sabah güneşin doğuşunu tek başına izlerdi. Her akşam batışını tek başına izlerdi. "Keşke bir arkadaşım olsaydı," diye fısıldardı rüzgâra.



Küçük karakulağın bir bacağında küçük, örme bir çim bilezik vardı. Onu hep takardı, ama kimin verdiğini hatırlamıyordu. Günlerini böcekleri kovalayarak ve yükseklerde daire çizen şahinleri izleyerek geçirirdi. Ama böcekleri tek başına kovalamak pek eğlenceli değildir. Şahinleri tek başına izlemek de pek eğlenceli değildir. Kalbi çöl gökyüzü kadar boş hissediyordu.



Bir sabah burnunun ucundan bir ışık şimşegi geçti. Önünde küçük bir çöl tavşanı duruyordu; krem rengi tüyleri parlıyor, uzun kulaklarının uçları mavi ışıkla ışıldıyordu. Patilerinin etrafında minik kıvılcımlar dans ediyordu. "Merhaba!" dedi. "Ben Tavşan. Yarışmak ister misin?" Karakulak gözlerini kırıştırdı. "Konuşabiliyor musun?" "Elbette!" diye güldü. "Hem de çok hızlı zıplayabilirim!"



Tavşan o kadar hızlı zıpladı ki bir ışık bulanıklığına dönüştü. Kıvılcımlar minik ateş böcekleri gibi peşinden sürükleniyordu. Karakulak uzun bacaklarını uzatarak onun peşinden koştu. "Beni bekle!" diye seslendi. Tavşan yavaşladı, kıkırdayarak. "Bir kedi için hızlısın!" dedi. "Ben karakulağım," dedi nefes nefese. "Ve yalnızım." "Artık değilsin!" dedi tavşan. "Artık arkadaşız."



Her gn birlikte oynadılar. Kum tepelerinde yarıştılar ve tavşan hep kazandı. Kayaların arkasına saklanıp birbirlerini korkutmak için dışarı fırladılar. Tavşan, patilerini birbirine vurarak nasıl kıvılcım çıkarılacağını gösterdi. "Dene!" dedi. Karakulak patilerini vurdu, ama sadece kum savruldu. İki de yanları ağrıyana kadar güldüler.



Bir akşam tavşan sessizleşti. "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi. "Gizli bir şey." Turkuaz gözleri parladı. "Gizli bir kanyon. Kimse bilmiyor. Tesadüfen buldum." Karakulağın kulakları dikildi. "Gizli bir kanyon mu?" "Evet," dedi. "Ama sır olarak saklayacağına söz vermelisin." "Söz veriyorum," dedi.



Şafakta yola çıktılar. Tavşan önde zıplıyordu, mavi kulak uçları minik fenerler gibi parlıyordu. Karakulak hemen arkasından geliyordu. Sıcak kumları ve serin kayaları aştılar. Kaya bloklarının arasından sızdılar. Güneş yükseldi, sonra batmaya başladı. "Vardık mı?" diye sordu karakulak. "Neredeyse!" dedi tavşan. "Bana güven."



Sonunda bir uçurumdaki dar bir yarığa geldiler. "Buradan geç," dedi tavşan. Karakulak sıkışarak geçti. İçeride kanyon geniş ve serin bir şekilde açıldı. Duvarlar iki yanda yükseliyordu. Karakulak soluğunu tuttu. "Çok güzel!" diye fısıldadı. Tavşan gülümsedi. "Bu sadece başlangıç," dedi. "Gel, gör."



Kanyon duvarlarında, solan ıřıkta resimler hafifçe parlıyordu. Hayvanlar vardı: ceylanlar, kuřlar ve uzun püsküllü kulakları olan bir karakulak. Yıldızlar, aylar ve dönen desenler vardı. "Bunları kim çizdi?" diye sordu karakulak. "Eskiler," dedi tavřan. "Hikâyelerini burada bıraktılar. Ama sadece anlayanlar okuyabilir."



Karakulak yaklaştı. Karakulak resmine baktı. Resim ona bakıyor gibiydi. "Bence..." dedi yavaşça. "Bence bu yalnız." Tavşan başını salladı. "Evet. Ama bir sonrakine bak." Karakulak duvar boyunca ilerledi. Sonraki resimde iki hayvan yan yana, yıldızları izliyordu. Kalbi ısındı.



Tavşan duvara usulca dokundu. "Bu resimler sihirli," dedi. "Uzun zaman önce olanları gösteriyorlar. Ve şimdi olabilecekleri de gösteriyorlar." Karakulak ona baktı. "Beni buraya onları okuyabileyim diye mi getirdin?" "Beni buraya getirdim," dedi tavşan, "çünkü arkadaşlar sırları paylaşır. Ve bu benim en büyük sırrım."



Karakulağın içinde bir şey yerine oturdu. Resimlere yeniden baktı. Yalnız karakulağın bir arkadaş bulduğunu gördü. İkisinin yarışıp güldüğünü gördü. "Resimler bizimle ilgili!" dedi. Tavşan gülümsedi. "Bir arkadaş bulan herkesle ilgili," dedi. "Şimdi anladın." Karakulak patisiyle duvara dokundu. Resimler parıldıyor gibiydi.



O günden sonra küçük karakulak bir daha asla yalnız kalmadı. O ve tavşan her gün oynadılar. Yarıştılar, saklandılar ve güldüler. Bazen gizli kanyona gidip resimlere baktılar. Hayvanlar ve yıldızlar hakkında yeni hikâyeler uydurdular. Karakulak çim bileziğini gururla taktı. Bu, arkadaşından bir hediyeydi.



öl tavşanı karakulağa arkadaşlığın bir tür sihir olduğunu öğretti. Daha önce hiç anlamadığın şeyleri anlamana yardımcı olur. Dünyayı yeni bir şekilde görmene yardımcı olur. Karakulak cesur ve meraklı olmanın harika sürprizlere yol açabileceğini öğrendi. Ve bir arkadaşla paylaşılan sırların en güzel sırlar olduğunu öğrendi.



Bir akşam karakulak bir kum tepesine oturdu ve güneşin batışını izledi. Gökyüzü pembe, turuncu ve mora döndü. Tavşan yanına oturdu. "Yalnız mısınız?" diye sordu. Karakulak ona baktı ve gülümsedi. "Hayır," dedi. "Artık değil." Tavşan ona yaslandı. İlk yıldızın belirişini izlediler. Yıldız, sanki sırlarını biliyormuş gibi parıldadı.



Ve eğer bir gün çöle gidip uzun siyah kulak püskülleri ve örme çim bileziği olan küçük bir karakulak ile parlayan mavi kulak uçları olan bir tavşan görürseniz, onların arkadaş olduklarını bileceksiniz. Kumların üzerinde yarışacaklar, kıvılcımlar çıkaracaklar ve yıldızların altında sırlarını paylaşacaklar. Ve karakulağın kalbi sevinçle dolacak.